

עא:

עין משפט
נר מצוה

י"ח א מ"י פ"א מהלכות
פרה אדומה הלכה ג
סמוג עשין רס:

הערל פרק שמיני יבמות

וְאִיבָעִית אִימָא הָנִי מִלִּי הִיכָא דְלֵא מַעֲוֵדָה. פִּי סֶטְסוֹר
 אִין מַעֲוֵדָה לֵאמֹר אֲבָל מַעֲוֵדָה מַחֲיִיל חַי מִמָּה שְׁאֵמֹר
 אֲכֹלְתָּ: **עָרְלָא** מִקְבֵּל הוּאָה שְׁבוֹן מַצִּינוֹ ב'ו'. תִּימָה לִר"י מֵה רֵאִיָּה
 גִּרְיָן לְמָה לֹא יִקְבֵּל הָאִזָּה אֲפִילוּ לְרַבִּי עֲקִיבָא דְמַרְבָּה (גְּזֵל 97 ע.)

לעל"ר כי טמא דהא טמא מקבל הוה
כדלמאר בפרק דם חטאת (נחמ"ג דף
נ"ג) מי חטאת שנטמאו מטעמין שהרי
גדה מזון עליה והיא טעורה:
לדמא פסח הבא בטומאה
היה. תימא אם כן קרא למי לא
בפרק בתרא דנחמ"ג (דף ק"ט)
דייק רבי שמעון דאף לצור לא
הקריבו אלא פסחים וחזות הקצוע
להם זמן מלכתבי (יהושע ה') ויעשו
אלהם הפסח בגלגל לנה לי קרא אלל
הוא קמשמע לן לחובה דהוי כעין
פסח קריב ללאו כעין פסח לא קריב
ורצנ הוא מיבצי ליה כדר' יוחנן
מסוס דרבי צנא דערל מקבל הוה
למאר רבינו יצחק דעדיפא קמשי
הכא דתניא צהדיא שעשו פסחיהם
בטהרה: **לא** ניתנה פריעת מילה
לאברהם אבינו. ומ"מ אצרה פרע
מילתן אע"ג דלא נטווה כדלמאר
בבר' כ" (פ' ס"ד ג' [נ"ח]) דאפי' עירוב
בתצטילין קיים וא"מ אם לא ניתנה
פריעת עד יהושע היכי גמרין מיניה
ההיא (ויקרא כ') אלה המלות
שאין צניא רשאי למשה דבר מעתה
יוש לומר דהלכה למשה מסיני הוא
יהושע אסמכיה אקרא:

בְּקוֹנְטֵרָם גֵּרָם אִם כֵּן מֵאִי שׁוּבֵה וּמֵאִי שְׁנֵית בְּעִיר בְּחִנְפִּי גִפְסָה הָיָה וּמֵשֵׁנִי לְאֶקְוֹסִי וְלִיג' אֶלֶף לְאֶקְוֹסִי וְלֹא וְלִמְלֹא וְרִ"ח מִפְּרֶשׁ דִּמְחִי שָׁבֹב וּמֵאִי שְׁנֵית כּוֹלֵה חֲדָה מִיִּלְמָה הָיָה וּגְרִסְנִי וְלִמְלֹא לְאֶקְוֹסִי כִּי וְלֵהִי אֲחָה וְלֹא לִפְרִיעָה וְלִיג' ז' ז' לֹא מֵשֵׁנִי מִמְּקָרָא מִדֵּי אֶרֶץ בְּרִיטִיִּשׁ

[illegible]

ואלאל מאי דכתיב ביה צהדיא כגון לציין דדרשין מהמול ימול דמשמע
 דלציין אחא ולא לפריעה דהמול ימול משמע דבר המעבד גוף המילה
 לא קא ימנה פריעה לאברהם כיון דלא כתיב צהדיא אלא ליהושע:
ממא מעמא לא מהול. משמע דלא מהול כלל וצפרקי דר' אליעזר
 (פ' נט) משמע שמלו דקאמר מי מנה עפר יעקב ראה כל
 ההמדבר שהיה מלא מערלותיהן של ישראל וצמגלת סתרים דרבינו
 גנאים נמי משמע שמלו ולא פפרו דכתיב בזה כל אותן ארבעים
 שנה שהיו ישראל צמגד ב' היו פורעים מפני עיני הדרך:
ממא מעמא לא מהול. ואם תאמר מלו ופין לא וכללים הקדשים
 או אפילו בשר כלל כיון שלא מלו שלל הוטרול ואפילו אם מלו
 תחאה אלא על ידי שלמים וערל אסור בקדשים ואפילו אם מלו

וילא פרעו כמו ששמע צפרקי דרבי אליעזר וצמגלם סתרים מ"ה
היהא דערל מקבל הזהה מאבותינו ו"ל דיואי מנרים
קדשים אבל בצער תאווה היו מותרים שלא נאסרה להם
ללא אפשר בהקדשה שרי צער מא

יום לעם. כגון שחללתו חמה אחר חלות היום זה ח' ימים: והפני
 אלה. שם חכם: יום הבראתו כיום הולדו. צריך להמתין שמונה
 יום: מאי לאו. הכי קאמר מה יום הולדו לא בעינן מעט לעת
 יום הבראה לא בעי מעט לעת: לא עדיף יום הבראתו כו'.
 והא דתנא לודאה יום הבראתו כיום
 הולדו הא אלא לאשמועינן שיש
 להמתין עד יום שמיני: דכאי ליה
 עיניה לינוקא ואיפתח. בין עשיה
 לאכילה ואין נותנין שבעה ימים אלא
 למי שחללתו חמה: חבושין. שבעת
 עשיה ומאות מילה מוטלת עליהם
 ולא על אחרים והם אינן יכולין
 לעשות את פסחן ושחט שלהן עליהם
 ואשמעין קרא שטא מעבדתו: כגון
 אכילה מילת שטא מעבדתו: כגון
 שהוציא ולד ראשו חוץ לפרודורו.

וכבר עזרו שבעה ימים ומההוא
 שעתא הוה ליה ולד דקיימא לן
 במסכת נדה (דף עט.) יאל ראשו
 הרי הוא כילוד והשמת בין עשייה
 לאכליה יאל הגוף דלויא ליה זמן
 מילה: והסניא. בהמפלת במסכת
 נדה פיו סתום וטבורו פתוח ויבין
 שיאל לאויר העולם נפתח הסתום
 פיו ונסתם הפתוח טבורו: אין יכול
 לחיות. משום דלא יניק: דוגמיה
 אישפת. החולי זן את החולה: אי
 ינמא אישפת ידידיה. שאחזתו חמה
 וכשהו סלחתי. כל שבעה נציי
 אמוסוי. משיאל דלא אמרן יום
 הבראתו כיום הולדו: מעוי. זועק
 כמו עוי עוי ולא אשגחו ביה צפרק
 בתרא דיומא (דף עו.) : ערל. ישראל
 שנטמא צמת ממקבל הזאה לטיהר
 מטומאתו וכשימול אינו צריך לחזור
 ולהיות ואוכל בקדשים ולא אמרין
 הזאת ערלות לא שמה הזאה: שן.
 מליז נצלוטיו. צימי יהושע בפסח
 גלגל שקבלו הזאה מטומאת מת
 כשהן ערלים: צערה לא מהול.
 אותן שהיו צמדבר שהיו ערלים.
 הזאה אימה עבד. לטומאת מת
 שעליהן שרבו צבור טמאי מת היו
 שנטמאו בצלותיהן שכל יולאי מנרים
 מתו צמדבר וללו הן צביהס דכרמבי
 (יהושע ה) ואת צביהס הקיס תחתם
 אותם מל יהושע והיאך נטהרו לאכול
 פסחיהן אם לא קבלו הזאת שלשי
 ושביעי כשהן ערלים או כל אחד ואחד
 קבל הזאה לשלישי ושביעי שלו בעודו
 צמדבר או עכשיו הזו עליהן כולן
 יחד בעשור לחדש וצברז הפסח והיו
 להן ד' ימים כמשפט צין הזאה להזיה
 דאם לא היו מזין עד יום אחד עשר

אחר מילה נמלאת האזה שניה מחוסרת זמן. ואית דמפרש להו האזה
ווס דכל הפורש מן הערלה כפורש מן הקדש ולאו מילתא היא דהא
ר רבי יוחנן פירק האשה במסכת פסחים (דף צג.) לא שנו אלא
ל עובד כוכבים אצל ערל ישראל דברי הכל טובל ואוכל מיד את
חיו לערב ולשון ראשון שמעתי מפי (ה) הזקן: "א"כ מאי שוב.
שמע זמנא אחריתי אלא לאו ש"מ לפריעה: ומאי שנית. השתא
דרשת שוב שנית מאי תדרוש ביה: ל"א מאי שוב ומאי שנית אלא
לפריעה. ולהאי לישנא גרסינן ודלמא לאקדוש סוף מילה כו' ולאו
דריעה אחא אלא לעיבוי (ז): סוף מילה. צינן שנשמירו שלא
ך כל הערלה: אם רוב גובהה. אע"ג דלין רוב קייפה:
רוח

ן דנטטוו על הפריעה ולא פרעו כאילו לא מלו דאי לאו הכי
אכלו קדשים אבל הילודים צמדבר שלא מלו לא
רר שאין יכולין לאכול קדשים מידי דהוה אכזי ואיל דהיכא
פירש צפ"ק לחולין (דף פ. וטס):

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה הזאה וכו'
מפי מורי הזקן: (ב) ד"ה
ל"א מאי וכו' אלל לעיכוב
סוף מילה הס"ד ואח"כ
מ"ה סוף מילה:

מוסף רע"י

[illegible]